

тый Игнатій, владика Антіохійскій, кого-то е благословилъ Спаситель междѣ онѣзи дѣца, кои-то са били доведени предъ него, за да си гѣди рѣцѣ-тѣ на тѣхъ. Той е тайно видѣлъ ангели-тѣ, кои-то явахахъ единъ дръгимъ славя-тѣ божій, и това мѣ даде тѣзи мисль, а той ъ предаде на църква-та: въ шесто-то пѣкз столѣтіе побожно ъ дари царь Юстиніанъ съ высокъ-тѣ си пѣснь за славя на еднородный-а синъ божій, и тази пѣснь е тѣрена на край-а на антифонъ-а, за да са запечатла истина-та на пророчески-тѣ дѣми съ пѣснь-тѣ, какъ е зель Богъ на себе-си тѣло челоуѣческо.

Тѣи дохожда малкій-а вхѣдъ съ евангеліе-то, кой-то, както ти рекохъ, значи явно-то проповѣданіе Христова послѣ крещеніе-то мѣ. Владика-та става отъ столъ-а и съ тихъ молитвъ приготва са да влѣзе въ олтаръ-а. Діаконъ-а, като подигне нагорѣ евангеліе-то, и като извикне: „премѣдрость“, напомнимъ мѣдрость-тѣ, кои-то е въ евангеліе-то, и пакъ като извика: „прости,“ (то есть право стойте) напомнимъ, да стоимъ сички смиренно, догдѣ трае служба-та, и никой да не сѣди нито да са облѣга безгрижно. Владика-та, като гледа евангеліе-то, гледа самага Христа, и по примѣръ-а на светаго Іоанна предтеча, кой-то като видѣ Христа, че иде, извика: „ето агне-то божіе, кое-то зема на себе-си грѣхъ-а на хора-та най напредъ позовава вѣрны-тѣ да са поклонатъ, и пѣе той: „дойдете да са поклонимъ и да припаднемъ Христѣ Богѣ: спаси ны сыне божій.“